

опасността, отъ която въ Цариградъ доскоро мислили, че се избавили, се уголѣмвявала и дори заплашвала съ ужасни сетнини. Цариградското правителство, изплашено отъ тоя зловещъ обратъ на работитѣ, било принудено да търси срѣдство за спасение. Но въ даденото време то нѣмало никакви надежди да получи отнейде външна помощъ; всички срѣдства били изчерпани, всички пѣтища отрѣзани, а да се бори срещу българския царъ съ собствени сили било рисковано. Едничкото, което му оставало още, било отново да си послужи съ сѣщия похватъ, съ който си служило и по-рано, когато сѣщата опасност висѣла надъ империята, а именно — къмъ предишнитѣ си молби за миръ и нравствени въздействия върху Симеона съ цель да предотварятъ войната и да го склонятъ на миръ. За това Романъ Лакапинъ побързалъ да изпрати Симеону ново писмо въ края на 926 или въ началото на 927 год.

Мжчно е да се узнае въ това писмо сѣщия Романъ, който преди две години билъ така надмененъ спрѣмо българския царъ и така самоувѣренъ въ отказитѣ си: тогава той смѣло и дръзко отхвърля предложението на Симеона за миръ, а сега пише, че „той пакъ се обръща къмъ стария си навикъ и не се оставя да иска стария миръ“; тогава той му доказва, че, ако Симеонъ не се съгласи да сключи миръ, то последниятъ не е толкова нуженъ за империята, а сега го увѣрява, че съгласно съ св. Писание, „нѣма да замълчи, като тропа, постоянно напомня за това (за мира) и укорява, докато сърдцето на Симеона не се разтвори за състрадание,“ и се старее съ разни нравствени увещания, съ напомняне за приближаването на смъртта и разни житейски мѣдрости да въздействува върху българския царъ въ полза на мира; тогава той право заявява, че Симеонъ нѣма да получи нито педя земя, нито пѣкъ други нѣкои дарове, освенъ сто скарамангии, а сега, безъ да споменува, че ще се придържа о условията на мира отъ 896 год., обещава му, че „нищо нѣма да пощади, нито злато, нито сребро, нито драгоценни одежди, нито друго нѣкое необходимо нѣщо,“ стига само да се съгласи на миръ; тогава той го плаши, че, ако Богъ не съблаговоли да се сключи мирътъ, той нѣма да противоречи на неговата воля, но, напротивъ, него ще призовава, на него ще се уповава и отъ него ще моли за отмъщение, а сега той го приканва, съгласно съ думитѣ на Псалмопѣвца, „да се отклони отъ злото и да прави добро“ и „да търси миръ и да го пожъне“; при това Романъ изказва надежда, че Симеонъ ще се разкае за всичко, извършено до тогава отъ него, и ще се съгласи на миръ незлобиво, откровенно, безъ приструвки, безкористно, безъ гордостъ, дори „като не наруши и престѣпи границитѣ, които сѣ установили правилно и справедливо тѣхнитѣ отци;“ най-сетне го увѣрява, че, ако направи всичко това, „той ще види небесата разтворени и ангели божии да се качватъ и слизатъ и се сърадватъ за неговия съ тѣхъ (ромейтѣ) миръ и съгласие при съдействието на Христа, истински Богъ нашъ, който омиротвори раздоритѣ съ собствената си кръвъ.“

Смъртта на царъ Симеона. — Колкото възвишено и красноречиво да е било написано това писмо, то, разбира се, не могло да изпълни назначението си и да въздействува върху Симеона тъкмо въ оня моментъ, когато той мислилъ, че е настанало време да отмъсти на византийцитѣ за всички несполуки и загуби, и билъ увѣренъ, че ще постигне заветното си желание. Но не било сѣдено на Симеона да види осществяването на всичко това дори при тѣй благоприятно стекли се и сгодни обстоятелства. Въ предвечерието, може би, на своето тържество, той се поминалъ скоропостижно на 27. май 927 год., безъ да се наслади отъ плодетѣ на многогодишнитѣ си трудове и да дочака момента на своята слава и величие.

Не дочакалъ той така сѣщо да тури на главата си и обещаната и призната отъ папата царска корона. Римската курия се забавила да изпълни